

noget som helst med at bedømme, hvorvidt de affatte værdipapirer ogsaa i Virkeligheden svarer til, hvad de efter sit paalydende skal udgjøre i værdi, eller hvad vedkommende fonds rettelig beregnede skal beløbe sig til. Tillidsmandens pligt er tænkt at skulle indskrænke sig til at paase, at der affattes værdipapirer af den i udkastene foreskrevne art til et beløb, som mindst udgjør, hvad der i vedkommende selskabs aarsopgjør er opført at skulle udgjøre forsikringsfondet og i tilfælde sifterhedsfondet, uden at han behøver at indlade sig paa nogen undersøgelse af, hvorvidt værdipapirerne, og navnlig da panteobligationerne, i sig selv er gode, eller hvorvidt vedkommende fonds er rigtig beregnede. Og ligeledes har han at paase, at hvad der engang er blevet pantsat som tilhørende de nævnte fonds, ikke uden samtykke fra den egentlige kontrolmyndighed paany frigives, medmindre alene en ombytning skal finde sted. For Sveriges vedkommende er det da meningen, at en tilsvarende begrænsning skal gjælde med hensyn til ombudsmandens ret og pligt.

Ogsaa med den ordning, som saaledes er bragt i forslag for Norges og Danmarks vedkommende, er det fundet hensigtsmæssigt at paahyde, at de til forsikringsfondet og i tilfælde sifterhedsfondet affatte værdipapirer skal anbringes i et særskilt forvaringsrum. Dette paabud er imidlertid her alene en ordensforfkrift uden nogen egentlig retslig betydning. At foreskrive noget om, at forvaringsstedet skal være forsynet med mindst to ulige laase, og at tillidsmanden skal være i besiddelse af nøglen til den ene af disse laase, synes unødvendig her, hvor den retslige betryggelse ligger i pantsættelsespaategningen, som ikke uhmjeldet kan udslættes eller tilbagekaldes, uden at vedkommende gjør sig skyldig i en grov forbrudelse. Skulde noget selskab ønske til den retslige beskyttelse ogsaa at føie en faktisk saadan, bør det være overladt til det selv at fatte bestemmelse i saa henseende og derunder — i lighed med, hvad der formentlig ogsaa i Sverige maa ske paa anden maade end i nærværende lov — at give nærmere forfkrifter om, hvorledes vedkommende skal bistaa selskabet med i fornøden udstrækning at saa adgang til de afsondrede værdipapirer. Dette sidstnævnte forhold synes nemlig at være af den art, at det ikke altid vil pasje at ordne det ved en almindelig lovregel. At selskabet holder sig den nævnte ordensforfkrift efterretteligt, bør det vel være tillidsmandens sag at paase, og lader selskabet det skorte paa noget i saa henseende, bør han saavel her, som naar det undlader at opfylde sine pligter med hensyn til pantsættelse, have uførtøvet at varsle kontrolmyndigheden.

Som allerede oftere antydet finder vi, at det ikke kan være nok, at et livsforfkrings-selskab ikke skal kunne begynde sin virksomhed, forinden det efter en nærmere undersøgelse har faaet tilladelse dertil, men vi har ogsaa maattet hde de foreliggende norske, danske og svenske lovudkast vor tilslutning deri, at selskabet tillige under sin virksomhed skal staa under stadig kontrol af en offentlig myndighed. I det vi i det hele har fundet at kunne tiltræde, hvad der i de nævnte udkast er foreslaaet for at gjøre denne kontrol saa effektiv som muligt, skal vi her alene fremhæve, at vi bestemt maa anbefale en saadan ordning som den, der indeholdes i det norske og det danske lovudkast, og hvorefter kontrollen skal udøves af en myndighed, bestaaende af mindst tre personer. Kontrolmyndigheden vil saa en indflydelse paa spørsmålet om et selskabs træden ud i livet og paa dets senere virksomhed, som i enkelte tilfælde kan blive skæbnesvanger for vedkommende selskab, og i betragtning heraf synes det ubetinget at være det mest betryggende for selskaberne, at afgjørelsen træffes af flere i fællesskab, ligesom dette selvfølgelig ogsaa for kontrolmyndigheden selv vil være det bedste. Vi har derhos troet at burde foreslaa aabnet adgang til, at der mellem de tre nordiske lande kan indgaa en overenskomst om at skabe et fælles sagkyndigt raad, hvis udtalelse kan indhentes i tilfælde, hvor der ankes over de af hvert enkelt lands kontrolmyndighed trufne afgjørelser. En saadan institution, der formentlig i tilfælde bør bestaa af to personer for hvert land, af hvilke mindst den ene er direktør eller aktuar i livsforfkrings-selskab, vil utvilsomt blive til stor betryggelse for selskaberne, ligesom dens udtalelse ogsaa i tilfælde vil kunne være af megen betydning for den højere administrative myndighed, til hvilken kontrolmyndighedens afgjørelser skal kunne indankes.

Med hensyn til spørsmålet om, hvorledes det skal forholdes med et selskab, som staar i fare for at komme til ikke at kunne opfylde sine forpligtelser ligeoverfor forsikringstagerne, eller som allerede er insolvent, er vi ganske enige i den tanke, som er kommen frem først i det norske og senere i det danske udkast. Det maa nemlig i saadanne tilfælde for forsikringstagerne være af største interesse at undgaa den opløsning af forholdet, som nødvendigvis vil blive følgen, om selskabet paa fedvanlig maade skulde komme under konkurs; som i motiverne til det norske udkast nærmere udviklet, gjælder det her for forsikringstagerne iftedetfor at saa en øjeblikkelig